DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2021-6-94-8>

УДК 821.161.2.09(092)

Іванишин М.В.

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Яковича Франка

ОБРАЗ УКРАЇНИ ТА УКРАЇНЦІВ У ТВОРАХ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ: ЕТНОІМАГОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Анотація. У статті здійснено спробу розкрити етноімагологічний спосіб створення образу України-Буковини, українців-русинів Ольгою Кобилянською головню у ранній малій прозі авторки, зокрема у новелах «Природа», «Битва», «Святого Івана» та ін. Мета роботи полягає у спостереженні за розкриттям образу українців-русинів та України загалом у художньому дискурсі Ольги Кобилянської крізь призму етнообразів та літературної імагології. Увагу зосереджено на аналізі образів «свого» / «чужого», Я, Іншого та на способі формування етнообразів представницею української літератури Ольгою Кобилянською. Виявлено способи вибудови етнообразів буковинських українців через опозицію «свій» – «чужий», питання мови, звичаї та вірування русинів, поєднання у них християнського та міфологічно-язичницького світогляду, через опозицію міста і села (гір, лісу) тощо.

Ключові слова: імагологія, етноімагологія, образ, літературний етнообраз, «свій» / «чужий».

Ivanishyn Myroslava

Drohobych I. Franko Pedagogical University

THE IMAGE OF UKRAINE AND UKRAINIANS IN THE WORKS OF OLHA KOBLYANSKA: ETHNOIMAGOLOGICAL ASPECT

Summary. The article attempts to reveal the ethnoimagological way of creating the image of Ukraine-Bukovina, Ukrainian-Ruthenians by Olha Kobylanska mainly in the author's early short prose, in particular in the short stories "Nature", "Battle", "St. John" and others. The concept of imagology, in particular ethnoimagology, as a section of comparative studies is revealed. The purpose of the work is to observe the disclosure of the image of Ukrainian-Ruthenians and Ukraine in general in the artistic discourse of Olha Kobylanska through the prism of ethnic images and literary imagology. An example of methodological extrapolation of literary imagology is the research of V. Yakymovych, who relies on a significant range of terminological definitions of imagology and ethnoimagology in the interpretation of Maria Mathios in this aspect of artistic discourse, trying to unify terminologically and explain the concepts of "us/them", "other", "national stereotype", etc. In general, it is emphasized that imagology deals with the study of the image of other peoples and as a literary branch is part of comparative studies, and the socio-historical component of imagology is ethnoimagology. In the analysis of Olga Kobylanska's artistic discourse, attention is focused on the analysis of images of "us" / "them", I, the Other within intercultural relations and on the way of formation of ethnic images by Olha Kobylanska, a representative of Ukrainian literature. The article observes that the image of Ukrainians in Olha Kobylanska's early short prose is created by the narrator, who is perceived as somewhat ethnically detached from the Ruthenian identity, mainly through German-language artistic practice. Thus, the author portrays Ruthenians because of their beliefs, language, temperament. It was found that Olga Kobylanska in her early short prose builds ethno-images of Bukovynian Ukrainians through the opposition "us" – "them", through the language, customs, and beliefs of Ruthenians, combining their Christian and mythological-pagan worldview, through the opposition of town and village (mountains, forest) as hostile and of their own topos.

Keywords: imagology, ethnoimagology, image, literary ethnoimage, «us» / «them».

Постановка проблеми. Імагологія, зокрема етноімагологія, як розділ компаративістики – відносно молода методологія міжкультурних досліджень, зокрема етноімагологія, проте досліджень у межах вивчення явищ однієї літератури з огляду на виявлення творення образів українців представницею української літератури є мало. Отож наша робота полягає у спостереженні за розкриттям образу українців-русинів та України загалом у художньому дискурсі Ольги Кобилянської крізь призму етнообразів та літературної імагології.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Детально проінтерпретувала термінологічне розмаїття, пов'язане із питаннями етноімагології як галузі літературної компаративістики В. А. Якимович у статті «Літературна етноімагологія, літературні образи та етнообрази: проблеми термінології» [5], здійснивши тлумачення актуальною літературною компаративістикою таких термінів, як «літературна імагологія», «етнообраз», «лі-

тературний етнообраз» тощо, та метакритично опираючись на праці В. Будного, Д. Наливайка, Д.-А. Пажо, Г. Дізерінка, Г. Гачева, І. Забіяки тощо.

Ширше ці поняття і терміни В. А. Якимович розкриває у дисертації «Імагологічний дискурс прози М. Матіос та Д. Рубіної» [4].

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Образ України і українців у літературі має тривалу історію формування і становлення. Загалом імагологія займається вивченням образу (іміджу) інших народів, як літературна галузь є частиною компаративістики. Соціоісторичною (Д. Наливайко) складовою імагології є етноімагологія. Якщо базові імагологічні дослідження стосуються аналізу образу «свого» / «чужого», Я, Іншого в межах міжкультурних взаємин, то погляд на формування етнообразів представницею української літератури Ольгою Кобилянською видається досить цікавим для наукового вирішення.

Виклад основного матеріалу. Можемо спостерегти, що образ українців у ранній малій про-

зі Ольги Кобилянської створюється оповідачем, котрий сприймається дещо відстороненим етнічно від русинської ідентичності, головню через німецькомовну художню практику. Так, авторка вималює русинів через їхні вірування, мову, вдачу. У творі «Святого Івана» яскраво змальовано українців як людей релігійних, глибоко віруючих. У день відпусту на святого Івана у церкві зібралося багато люду. Однак авторка акцентує не так на обрядовості, як на закорінених у міфологічно-язичницьку стихію буковинцях, адже тут вони шукають чуда у святого Івана, зцілення, не зважаючи на хвороби (один хлопець, хворий, у задусі помер). Образ українців подається тут по-модерністськи картинно: *«В однім кутку церковного подвір'я стоїть збита громадка людей: чоловіки, жінки і діти. Стоять нерухомо. Посередині їх сидить на землі згорблений сліпий лірник і грає на лірі...»* [1, с. 455].

У новелі «Природа» цей етнообраз українців побудовано на опозиції панночки і гуцула як міста і села, де місто виступає не природнім середовищем для жителів Карпат, там зосереджений уряд чужої держави, а в горах гуцулу-русину затишніше і рідніше. Панночка частково слов'янка-русинка (*«Лінива, як її народ, була не дуже охоча до праці»* [1, с. 432]; *«Хоч русинка від голови до ніг, було в неї рудаде волосся, що у русинів рідкість... її очі, великі, трохи нерухомі і вогкі, були сумні і тоді, коли уста усміхалися. За сі очі звали її «руською мадонною»* [1, с. 432]), однак героїня не ідентифікує себе з українкою (русинкою), про що свідчить етнічне означення чоловіка, котрий привів до її батька коня. Він змальовується як «інший» – гуцул, хоч по крові вона теж є частково русинка (*«Її бабука по батькові власне була гуцулка. Гарна, а проте мужичка! В них все бувають незамітні хвилі, коли інстинкти прориваються і греблі не знають»* [1, с. 433]). Вона, пані у «коронковій» сукні – не плебейка, як гуцули, однак піддалася пристрасному пориву, як мужики-гуцули.

Колір її волосся неодноразово згадується як ознака «неукраїнськості», адже гуцули чорняві: *«Боже, червоне волосся, – подумав він. – Як відьма... такого нема ні в однісінької дівчини в нашій селі... вони всі чорні...»* [1, с. 438].

Охочіше вона порівнює себе із своєю вишуканою матір'ю, а русинська стихійна кров їй не до вподоби: *«Та її мати була знатна дама, з вишуканими рухами і строгими звичаями, а її краса не була тільки випадкова. Вона була вироблена її була «послідок праці поколінь»...»* [1, с. 434].

Однак, коли панночка зустрілася з красивим гуцулом (а фізична краса для неї багато важила), то каже йому, що й вона русинка:

«– Ти так красно говориш по-нашому, – почав оп'ять.

– Я те саме, що ти, і я також русинка» [1, с. 440–441].

Етнообраз гуцула (слов'янина) вживається тут як опозиція до освіченої еліти місцевого краю – не-українців. Змальовуючи чоловіка, вона наголошує на його слов'янському походженні: *«В нього були чисто слов'янські черти...»* [1, с. 435].

Українські етнообрази постають перед читачами часто завдяки художнім деталям у змалюванні вдачі героя, котра у русина-гуцула запаль-

на, він агресивний, коли нападають, має почуття власності. Це бачимо із розмірковувань гуцула над тим, що його кохану може хтось інший любити: *«Най би лиш котрий поважився! Полетів би з розбитою головою в яку пропасть так, що й коригуни не найшли би його. З гуцулами в любові непорочно жартувати»* [1, с. 447], або в іншому місці з історією про коня: *«Так, він добрий, коли добрий... але коли лихий!...»* [1, с. 447].

У новелі «Битва» теж змальовуються гуцули-слов'яни як корінні жителі Карпатських гір із сильною вдачею, мальовничо одягнені, із *«слов'янськими чертами»* [1, с. 482].

Ольга Кобилянська у ранній малій прозі вибудовує етнообрази буковинських українців через опозицію «свій» – «чужий» також через питання мови. Для закоханого гуцула («Битва»), котрий марить панночкою і хоче вдруге зрубати смереку, щоб його знову спіймали, а він мав би нагоду навідатися до адвоката, дилемою постає питання, чому його кохана, котра говорить рускою, має маму із незрозумілою говіркою: *«То не може бути її мати... вона не може бути належна туди, вона мусить бути чиясь інша... Вона говорить по-руськи, тим часом як її мати говорила Бог-знає якою страшною мовою»* [1, с. 449].

У новелі «Некультурна» також бачимо опозицію «свій» – «чужий» на рівні «гуцули» – «волохи». Вона чітка: волохи є чужими (мотив тривоги, коли Параску веки Юрій з другом до міста – ще завжди чужого топосу для русинів, українців, буковинців, – то говорили румунською).

У новелі присутні також цигани, однак зображені вони позитивно, не загрозливо для Параски, адже це не люди імперії, вони й самі без батьківщини. Питання мови проявляється через негативне змалювання пана, сина Коби, що задобрював громаду, коли ішов на бургомістра, однак потім відцурався громади. Його окреслено так: *«Волох! Се той, що купував людям пиво, коли хотів, аби його вибрали на бургомістра, і говорив людям, що він їх брат»*. Його поганій характер в оцінці Параски увиразнюється чужинським походженням, адже його мама говорила не по-руськи (тільки добрий батько Коба), і він себе ідентифікує з волохом: *«Ой, поганій він, не такий, як його батько, вдавсь в маму, ба, таки і каже, що волох. Вона з Модави, татой ого говорив до нас по-руськи»* [1, с. 493].

Також етнообраз українців активізується через історію. У ранніх творах, зокрема у новелі «Природа», О. Кобилянська активізує його через ідею своєї держави («своєї хати», за Т. Шевченком), показує незавидне становище гордих гуцулів, дітей свого краю, в «не своїй» державі – Австро-Угорській імперії: вони, одвіку живучи серед прекрасної природи, ведучи господарство (вівці, корови, коні), не можуть сповна бути господарями на «нашій не своїй землі». Так, герой новели засуджений, адже *«побережник заскаржив його там, у місті, перед панами за «переступ лісового права», за те, що самовільно втяв смереку (оцю саму, вже далі порохняву, що сидить на ній). Вони за те казали йому заплатити кару, ще й відсидіти сорок вісім годин, – кажуть, – за образу урядників»* [1, с. 437].

Однак, коли він намагався щось пояснити – про хвору стареньку матір, про господарку, про

те, що колибу треба лагодити, – «пани тільки усміхнулись один до одного... Вони назвали його гордим птахом, на котрого треба клітки... таким, що розказ цісарський стоптав ногами... котрий незабаром і в Бога не буде вірити... бо має сотки овець і коней...» [1, с. 437].

Топос міста – села у викристалізації українського етнообразу у новелі «Природа» подається через історичні реалії: міста за етнічним складом у часи як Речі Посполитої, так і Австро-Угорщини були строкатими, русинів там було менше, ніж у селах, відтак часто «пани з міста» протиставлялися «селянам» за етнічною ознакою, а не соціальним станом. Так, наприклад, про це свідчить діалог між гуцулом і панночкою:

«– Ти з долини, з міста?»

– Аякже.

– Там багато красних домів, але й багато людей. Місто велике. У нас, у селі, лиш панотець сидить у великій домі; нам їх не потрібно» [1, с. 438].

У новелі «Битва» етнообраз формується через екологічну проблематику: знаємо, що в часи Австро-Угорської імперії українські її землі ставали часто територією колоній: німецькомовне населення мало нести культуру праці на ці території, відтак і в лісовому господарстві – основою буковинського укладу – також, тому закладалися тартаки (лісопилні), прокладалися залізниці у глибини пралісу тощо. Битва лісорубів-найманців, що працюють на чужинців, постає у новелі як битва рідного із загарбниками: «так нищать чужі антихристи наші прекрасні ліси, що становлять маєток нашого краю... Тепер мається сей прекрасний матеріал вивозити, мабуть, аж за море! І що має наш край з того?» [1, с. 485].

Ще одним продуктивним способом вираження етнообразу українського світу є зображення природи. Так, у творах «Природа» та «Битва» спостерігається протистояння цивілізації, носіями якої є чужинці, та природи як втілення питомо українського світу Карпат. Саме серед гір та лісу, а не у місті, гуцулу вільно живеться: «Дикі Карпати! Вона знала їх горду, замкнену красу, як і їх чудних мешканців, гуцулів. Знала всі тайни лісу» [1, с. 435].

В українській прозі до кінця XIX століття уже піднімалася тема опозиції місто-село, місто як неукраїнський, ворожий топос, на противагу природі (наприклад, у «Хмарах» І. Нечуя-Левицького український топос Києва протиставляється антиукраїнському духу, котрий панує, скажімо, в Інституті шляхетних панночок). В українській літературі буття української людини уже традиційно вимірюється простором опозиції села і міста: традиції і новаторста, модерного і рустикального, свого і чужого.

Зображення природи в художніх текстах малої прози авторки у контексті творення етнообразу не є випадковим, воно взаємодіє з іншими видами зображення предметного світу, із зображенням персонажів, їх внутрішнього стану і тісно пов'язане з художнім значенням тексту, з його семантико-стилістичною структурою в цілому.

Герой новели «Природа» почувається вільною людиною серед гір, а в місті – осерді чужої влади, «панів», він у стані захисту, тому й зображений агресивним, місто швидко треба пройти «бойовим» кроком, бо там вороже, не українське сере-

довище: «По всіх тім пробіг він місто бойовим кроком, де було гаряче й порошино й кишла купа людей, і коли ступив на першу дорогу додому, і звичайний лісовий холод обхопив його, то вся його лють на тих «у долині» щезла» [1, с. 437].

Тут пейзаж створює психологічний настрій сприйняття тексту, допомагає розкрити внутрішній стан героїв, підготувати читача до зміни в їхньому житті.

Опис природи часто складає психологічний, емоційний фон розвитку сюжету. Пейзаж, поданий через сприйняття героя, – знак його психологічного стану в момент дії. Він може свідчити і про стійкі риси його світосприйняття, про його характер [3, с. 231].

Краса Карпатської України є природною для людини, розкриває її найкращі, справжні сторони існування, наприклад, чуттєву любов, на противагу агресивному місту, де і панночка, донька адвоката, не є щасливою, хоча й багата: «Врешті опинилися на горі. ... Навкруги тишина, самота й шум лісів. Переможена сею пишною красою, стояла вона хвильку; здавалося, забула, що він коло неї» [1, с. 444].

За Ю. Ковалівим, «гірський пейзаж – це не тільки опис гір, а й опис простору навколо гір: неба, рослинності, місцевості, людського житла. Гірський пейзаж використовували, перш за все, романтики, які вбачали в горах втілення таємниці та величі; з цієї ж причини він цікавив і модерністів; гірський пейзаж сприймається як екзотичний, тобто не є типовим явищем ландшафту» [2, с. 195].

Природа як засіб формування образу України простежується у найбільш знаковому творі авторки – повісті «Земля». Земля постає тут як архетип для українця, як мегаобраз, як метафора. Локус Карпатських гір асоціюється як щось справжнє, споконвічне, незмінне, українське, котре було тут завжди, на відміну від цивілізації, котру часто приносять чужинці, вони «різно сформовані, вганяються під небеса, стоять так нерухомо тисячі літ; кепкують собі з кожної зміни, що перед їх очима відбувається, розкошують у власній красі, свідомі своєї довічної тривкості...» [1, с. 473].

Опозиція свій – чужий у новелі «Битва» виражається через протиставлення природи і цивілізації, де природа Карпатських гір містично персоніфікується і асоціюється з рідною землею, із чимось справжнім, автентичним, а істинними її дітьми є гуцули, котрі не розуміють, чому рубають оці предковічні гори чужі люди, що приїхали на поїздах. Через художній засіб персоніфікації нищення природи асоціюється із руйнуванням зайдами не-свого ландшафту: «Коли їх (повалені дерева – автор роботи) уставляли поряд на землі, діставали в голову і в ноги удари сокирами, щоби приставали рівно один до другого і були мостом на землі. З них витікала кров» [1, с. 478].

І ще більше увиразнюється катастрофічність руйнації через натуралістичне порівняння понищеного карпатського краю із покаліченою людиною.

Авторка розкриває тут образ України по-модерністичному, імпресіоністичними мазками візуалізує рідний край як природний, що опинився у небезпеці перед представниками цивілізації, не українцями, як-от через свист локомотива,

що «розтяв по раз перший воздух схованої між гірськими стінами долини» [1, с. 474]. Український топос Карпат викликає тривогу через рубання лісу: оголені верхи гір, пні як уособлення смерті, – усе це створює настрій загрози природному ландшафту чужими людьми, котрі сидять десь «за морями» і тільки збагачуються з цього краю і цих людей: «На дошках і пнях, призначених до транспорту, стояли чорними буквами виписані слова: «До Батуму», «До Батуму», «До Батуму...» [1, с. 486].

Ще одним продуктивним аспектом творення українських етнообразів у ранній малій прозі Ольги Кобилянської є опозиція свого – чужого через культуру. У новелі «Природа» панночка – людина культури, освічена: «Толстой був її богом, Шевченка ж знала майже напам'ять» [1, с. 432].

Образ України вимальовується тут і через змалювання культури і побуту, фольклорних звичаїв автохтонів-гуцулів Карпатської України. На протигагу «цивілізованій» панночці, у європейському модному одязі, розпещеній і розманиженій («її гарні, бліді, перстнями прикрашені руки лежали обмілілі на лоні і здіймалися важко й нерухомо від чорної сукні коронкової» [1, с. 432]), фізична краса українського чоловіка відтіняється складністю убранства: «Його одяг відносився красотою його тіла» [1, с. 435–436].

В іншому епізоді, коли гуцул уже до безтями закохався у міську панночку, він мріє обдарувати її усім, що має: ліжниками, шовковими хустками, срібними монетами, вовняними поясами чи вишиваними кожухами.

Про відмінність русина від міської панночки говорить також підкреслення О. Кобилянської глибокої побожності гуцулів, їхнього християнського світогляду та міфологічно-язичницького: «Від божевільного того переляку вхопила його дрож, і він був би ревнув, сей звір, та раптом погадав на Бога. Хреститься раз, другий, третій, багато разів – потім, немов на наглий внутрішній наказ, зриває із ший шовкову хустину й, зім'явши в руці, кидає в воду. Як стій стало йому все ясно. Вона відьма... відьма!!! О свята Мати Божа! О всі святі!» [1, с. 451], в описі панночки як відьми, бо робить щось не звичне для жителів гір, тобто без будь-якої вигоди по них ходить, натомість деталі, пов'язані з адвокатовою донькою, часто пов'язані із предметами культури, наприклад, дзигар чи розмірковування про освіту.

Культурною особливістю українців є те, що вони люблять пісню у всіх випадках свого життя, чи сумних, чи радісних. Гуцул, сповнений сум'яття перед тим, як свідомо порушити закон, зрубавши смереку, починає співати: «Так, йому стало тяжко, він почув себе самотнім і сам не знав, як почав співати... Справдешня дитина свого люду, він шукав полеглих у співі» [1, с. 450].

У новелі «Битва» гуцули теж постають дуже колоритно, молоді жінки курять люльки, одягнені «барвно й багато», чоловіків зображено теж тут гарними, стрункими, в оригінальному строї – «червоні ноговиці», до того «біла вишивана сорочка», «вишивані китарики» «шкіряні пояси», «чорні капелюхи» [1, с. 482].

Міцне сплетіння християнсько-язичницьких вірувань стає прикметною рисою Карпатського краю. Гуцул сприймає свою пристрасть до панночки з іншого міського життя як магію, а її саму як відьму з «великими миготячими, заклятими очима». Авторка влітає у сюжет багато фольклорних забобонів гуцулів, наприклад, про те, що одинаки щасливі, як і гуцул, тому панночка начебто хоче вкрасти його щастя, а також про посвячення хати. Гуцули із новели «Битва» постають як глибоко віруючі люди, що люблять свою Буковину та з пошанівком ставляться до неї, майже містично поклонюючись їй як божеству, тому відмовляють зайдам у наймі рубати ліси.

Висновки. Отже, вже у ранніх творах О. Кобилянської простежується зацікавлення авторки українським питанням, художньо виражене у модерністській манері в новелах «Природа» та «Битва» через опозицію змалювання етнообразів русинів і та представників інших етносів, а також через побут, традиції, вірування, природний карпатський топос як рідний для русина і місто як осередок чужого світу. Конструювання образів українців у ранній малій прозі Ольги Кобилянської створюється оповідачем, котрий сприймається дещо відстороненим етнічно від русинської ідентичності, головню через німецькомовну художню практику. Також Ольга Кобилянська у ранній малій прозі вибудовує етнообрази буковинських українців через опозицію «свій» – «чужий», через питання мови, звичаїв та вірувань русинів, поєднання у них християнського та міфологічно-язичницького світогляду. Топос Карпат є рідним, природним середовищем, у якому гуцул-русин відчуває себе вільно, на відміну від чужого міста.

Список літератури:

1. Кобилянська О. Повісті, оповідання, новели / Вст. ст., упор. і примітки Ф.М. Погребеника. Київ : Наукова думка, 1988. 672 с.
2. Літературознавча енциклопедія: у двох томах / Авт.-уклад. Ю.І. Ковалів. Київ : ВЦ «Академія», 2007. Т. 2. 624 с.
3. Себіна Е.Н. Пейзаж. Введение в литературоведение: литературное произведение: основные понятия и термины : учебное пособие / Л.В. Чернец, В.Е. Хализев, С.Н. Бройтмани др.; под ред. Л.В. Чернец. Москва : Высшая школа : Издательский центр Академия, 2000. 556 с.
4. Якимович В.А. Імагологічний дискурс прози М. Матіос та Д. Рубіної : дис. на здобуття наук. ступ. канд. філол. наук. 10.01.05. – Порівняльне літературознавство. Кременець, 2019. 210 с.
5. Якимович В.А. Літературна етноімагологія, літературні образи та етнообрази: проблеми термінології. URL: <https://seanewdim.com/uploads/3/4/5/1/34511564/httpsdoi.org10.31174send-ph2018-177vi52-18.pdf>

References:

1. Kobylianska O. (1988) Povisti, opovidannia, novely [Stories, tales, novels] / Vst. st., upor. i prymitky F.M. Pohrebenyka. Kyiv: Naukova dumka, 672 p.
2. Literaturoznachcha entsyklopediia: u dvokh tomakh [Literary encyclopedia: in two volumes] (2007) / Avt.-uklad. Yu.I. Kovaliv. Kyiv: VTs «Akademii», t. 2, 624 p.

3. Sebyna E.N. (2000) Peizazh. Vvedenye v lyteraturovedenye: lyteraturnoe proyzvedenye: osnovnye poniatyia y termyny: uchebnoe posobyie [Introduction to Literary Studies: literary Work: basic concepts and terms: textbook] / L.V. Chernets, V.E. Khalyzev, S.N. Broitmany dr.; pod red. L.V. Chernets. Moscow: Vysshiaia shkola: Yzdatelskyi tsentr Akademyia, 556 p.
4. Yakymovych V.A. (2019) Imaholohichniy diskurs prozy M. Matios ta D. Rubinoi [Imagological discourse of prose by M. Matios and D. Rubina]: dys. na zdobuttia nauk. stup. kand. filol. nauk. 10.01.05. Porivnialne literaturoznavstvo. Kremenets, 210 p.
5. Yakymovych V.A. Literaturna etnoimaholohiia, literaturni obrazy ta etnoobrazy: problemy terminolohii [Literary ethnoimagology, literary images and ethnoimages: problems of terminology]. URL: <https://seanewdim.com/uploads/3/4/5/1/34511564/httpsdoi.org10.31174send-ph2018-177vi52-18.pdf>